

BÀI HỌC 7

ĐỨC CHÚA GIÊ-SU MUỐN SỰ TỐT LÀNH

CÂU GỐC: “*Hỡi Giê-ru-sa-lem, Giê-ru-sa-lem, người giết các đấng tiên tri và ném đá những kẻ chịu sai đến cùng người, bao nhiêu lần ta muốn nhóm họp các con người như gà mái túc con mình lại ấp trong cánh, mà các người chẳng khứng!*” (Ma-thi-ơ 23:37).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: *Giô-na 3:4–4:6; Lu-ca 19:38–42; Ma-thi-ơ 5:43–47; I Cô-rinh-tô 13; Mác 8:22–25; Phi-líp 2:3–5; Gia-cơ 2:14–17.*

MỖI SÁNG SA-BÁT TRONG PHIÊN NHÓM THỜ PHƯỢNG, tín hữu có thể nghe và thấy những người trẻ tuổi chơi *skateboards* chạy lên chạy xuống ở bên ngoài.

Tại sao vậy? Bởi vì hội thánh này nhóm họp tại một trung tâm cộng đồng của thành phố, ngay kế bên một công viên có sân trượt skateboard. Nguyên là thị trấn này có một chương trình muốn giúp thanh thiếu niên dùng tham gia bằng đảng mà có nơi họ tham gia các chương trình thể thao, nên hội đồng thành phố đã đồng ý cho xây một sân trượt skateboard và một nhà họp cộng đồng trong công viên. Sau khi dự án hoàn tất, thành phố mời một vài nhà thờ trong vùng tham gia tổ chức giờ nhóm họp hoặc thờ phượng tại phòng họp cộng đồng. Không có nhà thờ nào muốn nhận lời. Chỉ có một nhóm thanh niên thuộc hội thánh Cơ Đốc Phục Lâm sẵn lòng tổ chức một phiên thờ phượng và học Kinh Thánh hằng tuần vào mỗi sáng thứ Bảy.

Nhóm thanh niên Cơ Đốc họp mặt để thờ phượng mỗi sáng Sa-bát không chỉ làm điều này cho riêng đời sống thuộc linh của họ mà thôi, nhưng họ muốn dùng cơ hội và nơi chốn này để được mang tin lành đến với những người trẻ tuổi chơi skateboard. Đây là cách mà mỗi hội thánh cần nghĩ đến khi chúng ta nói đến việc tiếp cận với cộng đồng.

GIÔ-NA TẠI NI-NI-VE

Đọc Giô-na 3:4–4:6. Một thái độ tiêu cực nào mà tiên tri này mắc phải?

Trong Giô-na đoạn 4, nhà tiên tri đi giảng về sự sụp đổ của thành Ni-ni-ve cho những người dân trong thành. Ông tiên tri về các điều này theo như Đức Chúa Trời phán biểu. Vì dân thành Ni-ni-ve nghe lời cảnh báo và ăn năn, Đức Chúa Trời tha không hủy diệt họ. Giô-na ngồi nhớ lại việc Chúa kêu ông phải tới giảng cho dân thành hung ác này. Ông không muốn đi giảng cho họ; rồi Chúa để tàu ông đi gần bị chìm, ông bị quăng xuống biển và bị cá lớn nuốt trong bụng ba ngày, ba đêm. Giô-na cảm thấy bao nhiêu nhọc nhằn ông gánh chịu chỉ vì dân thành này hung ác, mà rồi bao nhiêu công khó ấy, kết quả là Đức Chúa Trời chẳng hủy diệt Ni-ni-ve. Giô-na rất bực bội và ông giận Chúa, vì ông ghét dân thành Ni-ni-ve và ông nghĩ đáng lẽ Chúa phải tiêu diệt thành ấy!

Đọc Lu-ca 19:38-42. Điều gì xảy ra đây? Thái độ nào mà Đức Chúa Giê-su đối với thành Giê-ru-sa-lem.

800 năm sau câu chuyện của Giô-na, Đức Chúa Giê-su cưới con lừa con vào thành Giê-ru-sa-lem. Bao nhiêu lời reo mừng ca tụng Chúa, “Đáng ngợi khen Vua là Đấng đã đến trong danh Đức Giê-hô-va.” Và họ phụ họa, “Bình an ở trên trời và vinh hiển trên các tầng trời rất cao!” (Lu-ca 19:38). Giữa những sự hân hỉ chào đón Chúa vào thành, Đức Chúa Giê-su đã ngừng lại và nhìn về hướng thành Giê-ru-sa-lem, và Ngài khóc.

Chúng ta thấy sự khác nhau giữa thái độ của Giô-na và của Đức Chúa Giê-su. Giô-na cảm thấy bị ép buộc phải làm theo lời Đức Chúa Trời phán dạy. Ông ta chẳng thương xót gì số phận của những người dân thành Ni-ni-ve. Khi Đức Chúa Giê-su nhìn thấy thành Giê-ru-sa-lem thì lòng Ngài đau buồn vì Ngài biết điều gì sẽ xảy đến cho họ và Ngài muốn người dân thành này nhận được sự cứu rỗi.

Khi chúng ta, là hội thánh, đi ra rao truyền sứ điệp của Chúa, chúng ta có cùng nỗi lòng thương những người phải bị chết mất nếu không ai mang đến tin lành cứu rỗi cho họ không? Hay chúng ta làm là làm cho có lệ, như Giô-na làm mà trong bụng chỉ muốn nhìn thấy thành Ni-ni-ve bị hủy diệt? Nhờ nơi ân điển của Chúa, hy vọng chúng ta đều có cùng một thái độ như Đức Chúa Giê-su đã có với những linh hồn lạc mất.

Lòng ích kỷ có là một động lực ảnh hưởng đến thái độ của một người và làm cho người ấy chẳng còn tha thiết với sự cứu rỗi của người khác?

NGUYÊN TẮC CỦA LUẬT VÀNG

Trong Ma-thi-ơ 8:1-4 kể lại câu chuyện của một người phung đến cầu xin Đức Chúa Giê-su chữa bệnh cho mình. Trong thời Đức Chúa Giê-su, người phung bị xem là gớm ghiếc và phải bị đuổi xa mọi người. Nhưng Đức Chúa Giê-su, Đấng thánh khiết, đã rờ người và chữa bệnh cho người. Phi-e-ơ phủ nhận Chúa ba lần khi Ngài bị ra án trường (Giăng 18). Sau khi phục sinh, Đức Chúa Giê-su đã đi tìm Phi-e-ơ và chạm vào tim người (Giăng 21). Hội thánh tại Cô-rinh-tô không thích sứ đồ Phao-lô và ảnh hưởng của ông. Nhưng Phao-lô vẫn phục vụ họ (II Cô-rinh-tô 12:14, 15).

Luật vàng là một điều căn bản quan trọng của cuộc đời làm mục vụ. Mỗi mục vụ phải trước hết nghĩ rằng điều chúng ta làm là mang lại ơn phước nào cho người mà chúng ta phục vụ thay vì chỉ nghĩ điều gì là có lợi cho bản thân mình.

Đọc Ma-thi-ơ 5:43-47; Lu-ca 6:27, 35; 23:34. Đức Chúa Giê-su cho thấy điểm quan trọng nào chúng ta phải học qua thái độ chúng ta có với một hạng người nào đó?

Đức Chúa Giê-su kêu gọi chúng ta phải bày tỏ lòng yêu thương và nhân hậu đối với mọi người cho dầu họ có thể là những người ghét chúng ta hay họ là kẻ thù của chúng ta. Hãy để ý, Đức Chúa Giê-su nổi những hành động và thái độ chúng ta cần có vào với tính cách của Đức Chúa Trời. “Song các người hãy yêu kẻ thù mình; hãy làm ơn, hãy cho mượn, mà đừng ngã lòng. Vậy, phần thưởng của các người sẽ lớn, và các người sẽ làm con của Đấng Rất Cao, vì Ngài lấy nhơn từ đối đãi kẻ bạc và kẻ dữ. Hãy thương xót như Cha các người hay thương xót.” (Lu-ca 6:35, 36).

Chúng ta hiểu về tư tưởng rằng Đức Chúa Trời “nhân từ với mọi người, kẻ ác cũng như người hiền” như thế nào? Rô-ma 2:4 giúp chúng ta hiểu được câu hỏi này như thế nào?

TÌNH YÊU THƯƠNG TRƯỜNG TỒN VÀ CHẶNG HỀ HƯ MẮT

Đức Chúa Giê-su nói rằng có hai điều răn lớn hơn hết ấy là phải kính mến Đức Chúa Trời và yêu thương kẻ lân cận của mình (Lu-ca 10:27, 28). Và Ngài cũng dạy cho các môn đồ của Ngài hiểu ai là kẻ lân cận của mình.

Bạn có thể nêu ra một vài ví dụ trong lịch sử, hay ngay cả trong thời kỳ chúng ta đang sống đây, có những “Cơ Đốc nhân”, hay họ tự xưng mình là “Cơ Đốc nhân” mà lại làm những điều kinh tởm, đôi khi cả trong danh của Đấng Cơ Đốc không? Có phải chính lời tiên tri trong Đa-ni-ên (đọc Đa-ni-ên 7:24, 25 hay Rô-ma 2:24) đã cảnh báo về những hạng người như vậy trong hội thánh không?

Trong toàn lịch sử nhân loại và cả trên thế giới hiện nay, bao nhiêu người chưa biết Chúa đã không muốn tin Ngài vì cơ Cơ Đốc giáo đã làm cho họ nản lòng. Việc bày tỏ Đấng Cơ Đốc qua chính đời sống của chúng ta chưa bao giờ quan yếu như ngày nay. Không có lời chứng nào về Đức Chúa Giê-su hùng hồn cho bằng chính đời sống của chúng ta biểu hiện tình yêu thương mà Đức Chúa Giê-su có cho tha nhân.

Đọc I Cô-rinh-tô 13. Sứ đồ Phao-lô nói tình yêu thương là gì? Và ông nói điều gì không phải là tình yêu thương? Ông nói tình yêu thương làm điều gì? Những gì thì tình yêu thương không nên làm? Tóm lại, tình yêu thương phải được tỏ bày thế nào trong đời sống chúng ta, là các Cơ Đốc nhân? Tình yêu thương ở trong những gì chúng ta làm để cho cộng đồng thấy chúng ta là chứng nhân của tình yêu thương của Chúa? Quan trọng hơn nữa, chúng ta có cần phải thay đổi những gì để có thể bày tỏ tình yêu thương ấy?

CÁI RỜ THỨ NHÌ

Đọc Mác 8:22-25. Bài học thiêng liêng nào chúng ta học được qua sự thật rằng cái rờ thứ nhất của Đức Chúa Giê-su không hoàn toàn chữa lành người mù?

Theo các sách viết của thời cổ cho thấy các y sĩ ngày xưa dùng nước bọt là một cách chữa lành vết thương. Cách Đức Chúa Giê-su chữa người mù cũng tương tự cách Ngài đã chữa người điếc và câm ở thành Đê-ca-pô-li trước đó. Nhưng sự chữa lành người mù là câu chuyện duy nhất ghi lại, việc chữa lành của Ngài được chia làm hai đợt.

Đọc Mác 8:23, 24. Bạn hiểu gì qua câu trả lời của người mù?

Chúng ta có nhìn thấy người chung quanh trong cộng đồng của mình như cây cỏ biết đi không? Nghĩa là chúng ta không thấy nhu cầu của họ, chúng ta không quan tâm gì đến tâm tư của lòng họ. Nếu vậy thì đối với họ, chúng ta cũng vẫn còn mù vì chưa thấy họ là những con người thật với những nhu cầu thật. Họ chỉ là những con số chúng ta tường trình, chỉ là những con số bao nhiêu người chịu nhận báp-têm (cho hội thánh chúng ta có vẻ thành công) mà thôi.

Không phải chỉ những người ở ngoài hội thánh mới là những người cần được bàn tay chữa bệnh của Chúa rờ đến. Trong hội thánh cũng có sự mù lòa. Nhiều người chỉ xem con số người chịu báp-têm và gia nhập hội thánh là quan trọng; họ chẳng lưu tâm đến bao nhiêu linh hồn mới biết Chúa ấy đang đói khát và không tăng trưởng trong Chúa và đang đi ra khỏi hội thánh ở cửa sau. Thuộc viên hội thánh cũng cần được có cái rờ thứ nhì để họ có thể thấy mọi sự một cách tỏ tường để biết yêu thương người khác như Đức Chúa Giê-su đã yêu thương.

HỘI THÁNH CHÚ TÂM ĐẾN THA NHÂN

Đọc Phi-líp 2:3-5. Qua cách nào các nguyên tắc được nói đến qua câu Kinh Thánh này cần phải là khuôn thước của đời sống chúng ta, và ảnh hưởng của chúng ta đối với không chỉ anh chị em tín hữu mà cả với người ở ngoài cộng đồng?

Khi còn ở trần thế, Đức Chúa Giê-su không nghĩ đến bản thân mình. Mục tiêu của Ngài là muốn sự tốt lành cho tha nhân, và Ngài phục vụ kẻ khác. Phần lớn cách Ngài hành đạo là mang sự tốt lành đến cho bất cứ ai cầu xin Ngài. Khi kẻ có nhu cầu đến van xin Chúa, Ngài ngừng các việc mình đang làm mà cứu giúp họ. Chẳng hạn như khi Giai-ru đến xin Chúa gấp rút đến nhà ông ta để cứu chữa đứa con gái gần chết của ông. Trên đường đến nhà Giai-ru, Chúa dừng lại để chữa bệnh cho một người đàn bà bị bệnh mất huyết đã 12 năm (Đọc Mác 5:21-43).

Hội thánh của Đấng Christ là trái tim và bàn tay nhân ái của Ngài tại thế gian. Đức Chúa Giê-su yêu thương đồng bào quanh Ngài hơn bất cứ điều gì. Hội thánh Chúa cũng phải biết yêu thương như Chúa đã yêu thương vậy.

Hội thánh có những chương trình, dự án và mục tiêu, vì mọi điều ấy là tốt và cần thiết. Nhưng có những khi lòng yêu thương vô bờ bến có thể giải phóng chúng ta khỏi quá nhiều chương trình, lễ hội rình rang; vì có những lúc, các điều ấy có thể làm chúng ta quên việc mình cũng phải bày tỏ tình yêu của Đức Chúa Trời cho người khác.

Có một hội thánh tổ chức chương trình phát thức ăn từ thiện hằng tuần. Mục sư nghe có người nói, “Phải dẹp chương trình này đi, làm mà chẳng có người nào chịu báp têm cả.” Lại một hội thánh mới xây xong một tòa nhà mới rất đẹp. Họ rất hãnh diện về công trình này. Mục sư đề nghị nên mở lớp Kinh Thánh Hè cho trẻ em, hoặc tổ chức chương trình khám sức khỏe cho cộng đồng ở trong tòa nhà mới. Nhưng tín hữu hội thánh lo là lớp thăm sẽ bị dơ và phòng vệ sinh có thể bị trẻ con làm bẩn. Chúng ta nghĩ sao về hai ví dụ này?

Đọc lại câu Phi-líp. Các câu này chỉ chúng ta phải có thái độ nào với người khác? Làm sao chúng ta học được việc phải làm chết “cái tôi” đi thì sẽ có thể bày tỏ được tình yêu và lòng vị tha của Đức Chúa Giê-su qua đời sống mình?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

“Để tiếp cận với đủ hạng người, chúng ta phải tìm họ tại nơi họ ở. Tấm lòng của những người gặp được lẽ thật của Chúa không chỉ đến từ bụi giáng mà thôi. Đấng Cơ Đốc đánh thức lòng quan tâm của họ bằng cách đi trong lòng những người mong muốn sự tốt lành cho mình. Ngài tìm họ tại nơi họ làm việc hàng ngày, và Ngài cho họ thấy sự quan tâm chân thành của Ngài đối với những điều xảy ra trong đời sống của họ.” – Phỏng trích Ellen G. White, *My Life Today (Đời Sống Tôi Ngày Nay)*, trang 186.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Đọc Gia-cơ 2:14-17. Bạn có thể giúp đỡ hội thánh bạn thế nào để hội thánh tránh không làm giống như trường hợp sứ đồ Gia-cơ nói không?

2. Hãy nhớ đến vài nhân vật trong Kinh Thánh đã bày tỏ lòng vô vị kỷ và sẵn sàng phục vụ. ví dụ, “Tại Gióp-ba có một người tín hữu tên là Ta-bi-tha. Tên bà trong tiếng Hy-lạp là Đô-ca. Bà luôn luôn làm việc thiện và giúp đỡ các người nghèo” (Công vụ 9:36). Hội thánh bạn có đang làm gì giống như bà Đô-ca không?

3. Làm việc lành để được khen ngợi và được nhắc đến như là ví dụ của “làm việc lành.” Nhưng nếu chúng ta làm mà không ai biết hoặc nhắc đến, hay chẳng ai (trừ người nhận lãnh “việc lành” của mình) biết thì sao?

4. Có người hỏi một Cơ Đốc nhân, “Mục đích của đời sống bạn là gì?” Cơ Đốc nhân ấy trả lời, “Cho, và không đòi hỏi gì trả lại.” Câu trả lời này cho chúng ta học được bài học nào về thái độ của một Cơ Đốc nhân?